

โรงงานทำวิชา

วัดพระธรรมกายเมื่อแรกสร้าง ในปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ มีพื้นที่ ๑๙ ไร่ ๙ ตารางวา ได้รับบริจาคมาจากมหาเศรษฐีผู้ใจบุญท่านหนึ่ง คือ **คุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิบดี** หลังจากได้ที่ดินมาเรียบร้อยแล้ว คณะผู้บุกเบิกที่ยังไม่ได้บวช ก็ลงงานสนามกันเต็มที่ ส่วนคุณยายอาจารย์ก็ต้องใช้เวลาทำสมาธิมากยิ่งขึ้น เพื่ออาศัยวิชาธรรมกายกลั่นแผ่นดิน และตามเอาสมบัติละเอียดมาไว้ในแผ่นดินที่กำลังจะสร้างวัด ซึ่งต้องใช้ต้นทุนทรัพย์มากมายและกำลังพี่น้องในวงบุญที่มีศีลและสัจมาทิวาสุกเสมอกันอีกไม่ใช่น้อย คุณยายอาจารย์ต้องใช้พลังสมาธิ พลังวิชาส่วนละเอียด ตามทั้งเงินและตามทั้งคนมาช่วยกันบุกเบิกสร้างวัดอยู่ตลอดเวลา ท่านจึงเหน็ดเหนื่อยเกินคาดคิด

คุณยายอาจารย์ไม่เพียงนั่งสมาธิตามลำพังเพื่อทำละเอียดตามหาสมบัติ หากยังต้องเคี่ยวเข็ญให้คณะผู้บุกเบิกสร้างวัดมานั่งสมาธิร่วมกันไม่ว่างเว้นแต่ละวัน เพื่อให้ใจละเอียดผ่องใสอยู่เสมอ ทั้งยังสอนวิธีตามหา

สมบัติละเอียดในสมาธิให้ด้วย แม้บัดนี้ขั้นตอนการสร้างวัดจะผ่านมาถึงขั้น ขยายพื้นที่รอบข้าง อีกประมาณ ๒,๕๐๐ ไร่ สร้างสถานที่ปฏิบัติธรรม เพื่อ รองรับสาธุชนที่มาปฏิบัติธรรมกันมากถึงเรือนหมื่นเรือนแสน ในวันงานบุญ ใหญ่เสมอ เรายังมีงานเตรียมพื้นที่ งานฝึกอบรมอาสาสมัครช่วยงานวัด ที่ต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจเต็มที่ หลายส่วนงานที่ต้องอดตาหลับขับตานอน เร่งงานให้ทันใช้ ทำให้หลายคนแบ่งเวลานั่งสมาธิน้อยไป พระเดชพระคุณ- หลวงพ่อพระราชภาวนาวิสุทธิฯ จึงสั่งลงมาเสมอว่างานที่แท้จริงของพวกเราคือ **การนั่งสมาธิ ทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี สมบัตินอก** กายหาไม่ยากถ้าขำในละเอียด การทำละเอียดจะทำเหาะๆ แหะๆ ผลุด ลูกผลุดนึ่งกลัวปวดกลัวเมื่อยไม่ได้ จากนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตต- ชีโวก็จะหาเวลาขึ้นธรรมาส์เทศน์ สาธยายความเด็ดเดี่ยวมั่นคง ในการทำ สมาธิของคุณยายอาจารย์ สมัยอยู่ในโรงงานทำวิชาของพระเดชพระคุณ- หลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญให้ฟัง

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเล่าความหลังถึงคุณยายอาจารย์ว่า “ก่อนบุกเบิกสร้างวัด หลวงพ่อยังไม่ได้บวช เลิกงานแล้วมักกลับไปนั่ง สมาธิกับคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์เกือบทุกวัน นั่งที่ไรก็เมื่อยทุกที แม้ หลวงพ่อจะเคยลงนั่งขัดสมาธิ หัดทำสมาธิภาวนามาบ้างจากสำนัก เกจิอาจารย์ต่างๆ เมื่อสมัยหนุ่มๆ ก่อนเข้าวัดแต่ความปวดเมื่อยก็เกิดขึ้นเสมอ ไม่กล้าพูดสักครั้งว่านั่งสมาธิไม่เมื่อย ในระยะแรกๆ ปวดเมื่อยเหมือนแข่ง ขาจะปริจะหัก หัวเข่าเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ความคิดฟุ้งซ่านไปสาระพัด แต่ก็ไม่เคยท้อถอย ไม่เคยคิดว่าตัวเองทำแบบเหาะๆ แหะๆ สักที แต่ เมื่อฟังคุณยายอาจารย์เล่าถึงวัตรปฏิบัติของท่าน ในโรงงานทำวิชาของ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ หลวงพ่อก็มานั่งนึกถึงตัวเองว่า เรายังเอาจริงเอาจังไม่ได้เท่าพี่เลี้ยงของคุณยายเลย มีหน้าซ้ำ ตอน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโย พาไปกราบฝากตัวเป็นลูกศิษย์คุณยายอาจารย์ใหม่ๆ เรายังทำฤทธิ์ทำเดชไว้น้อย เห็นหน้ากันวันแรกก็ตั้งคำถามซักไซ้ไล่เรียงเอาที่คุณยายเสียถึยิบ จนคนพาไปนั่งอึ้งท้ำไม่ทันต้องพากลับมาอบรมมารยาทเสียสามเดือน”

เรื่องความเข้มงวดในการนั่งสมาธิ ในโรงงานทำวิชาของหลวงปู่ วัดปากน้ำภาษีเจริญ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโยถ่ายทอดคำบอกเล่าของคุณยายอาจารย์ว่า

‘สมัยยายอยู่กับหลวงพ่อดมชโย งานประจำคือนั่งสมาธิ นั่งไปเถะกลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง พอถึงปุ๊บละก็ไม่มีกระดิกกายเลย’

“ตอนนั้นหลวงพ่อดมชโยพื่อนั่งสมาธิกับคุณยายได้ไม่นาน ก็เลยถามท่านโดยเอาประสบการณ์ของตัวเองเป็นหลักว่า

“นั่งนานอย่างนั้น ไม่เมื่อยแยะหรือยาย”

ท่านก็บอกว่า “เฉยๆ”

หลวงพ่อดมชโยถามอีกว่า “แล้วยายไม่ปวดจี๊ดๆ แะรี”

ท่านบอกว่า “เออ นั่งสมาธินี้มันดีนะ พอถึงเข้าไปข้างในละก็ร่างกายภายนอกทั้งหมด เรื่องปวดจี๊ดๆอะไรนี้ไม่มีทั้งนั้น เข้ากลางนั่งเสียบไปเลย มันสว่างโล่งเข้าไปข้างใน”

“สว่างขนาดไหนยาย” หลวงพ่อดมชโยถามอีก

ท่านบอกว่า “สว่างกว่าเอาตะวันเที่ยงมาเรียงเป็นดวงๆ เต็มท้องฟ้า”

หลวงพ่อดมชโยตอนนั้นยังไม่มีประสบการณ์แบบนี้เลย ก็เลยถามยายประจำชื่อว่า

“ไอ้โฮ ยาย แล้วไม่ร้อนแยะหรือ”

ท่านบอกว่า “ไม่ร้อน ยิ่งสว่างยิ่งเย็น ยิ่งชุ่มชื่นใจ ใจมันใหญ่มันกล้า

มันพร้อมจะนั่งรวดเดียว ๖ ชั่วโมง ก็นั่งในตอนกลางวัน ๖ ชั่วโมง อีก ๖ ชั่วโมง นั่งตอนกลางคืน”

หลวงพ่อกถามอีกว่า “ยายเคยนั่งหลับไหม?”

ท่านบอกว่า “ยายไม่เคยหลับกับเขาหรอก”

หลวงพ่อซักอีกว่า “แล้วคนอื่นเขาหลับไหม?”

ท่านบอกว่า “หลับ หลับโง่งงๆ บางคนเสียหลักหัวคะมำ กลิ้ง ชลุกซลักๆ ไปเลยก็มี แต่ที่ไม่หลับก็มีนะ อันนี้ขึ้นอยู่กับตัวบุคคล ไม่เหมือนกัน”

หลวงพ่อกถามอีกว่า “ทำไมยายไม่หลับกับเขาบ้าง มันไม่่วงหรือ”

คุณยายอาจารย์หนึ่งไปสักพักเหมือนนึกบททวนไปถึงวันคืนเก่าๆ แล้วบอกยิ้มๆ ว่า “ไอ้่วงมันก็่วงบ้างเหมือนกันละนะ บางคราว่วง แต่ว่ากลัวหลวงพ่อบอกว่า เลย์ไม่กล้าง่วง”

ตอนนั้น หลวงพ่อตรองตามคำพูดของคุณยายอาจารย์ไม่ออก ว่าทำไมคุณยายต้องกลัวพระเดชพระคุณหลวงปู่ ก็คิดตามประสาคนที่เคยกราบพระเดชพระคุณหลวงปู่เพียงครั้งเดียวเห็นท่านยิ้มย่องผ่องใสท่าทางใจดี จะดูอะไรนักหนา แล้วตอนนั้นก็ยังไม่ได้สนใจจะเรียนวิชชาธรรมกายจากท่านแม่สักนิด”

“... เวลาผ่านไปนาน จนกระทั่งงานสร้างวัดพระธรรมกายทำให้พวกเราเหนื่อยหนักเต็มที่ ถึงเวลานั่งสมาธิจิตใจก็อ่อนล้า ทำใจให้ละเอียดเสมอกันทั้งทีมไม่ได้ คุณยายท่านรู้ด้วยญาณทัสสะของท่าน จึงได้เล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ในโรงงานทำวิชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ในช่วงที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ และประเทศไทยต้องกลายเป็นคู่สงครามร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร คุณยายเล่าว่า

‘เมื่อยายทำวิชาได้ ๒ ปี สงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็เกิดขึ้น หลวงพ่อ-
วัดปากน้ำท่านใช้ให้บรรดาลูกศิษย์ของท่านที่เข้าถึงวิชาธรรมกาย ให้ช่วย
ประเทศชาติและช่วยมวลมนุษยชาติทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใด
ให้เลิกรบราฆ่าฟันกัน และให้ประเทศไทยรอดพ้นจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจาก
สงคราม...’ คุณยายเล่าถึงวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ใช้วิชา
ธรรมกายช่วยชาวโลกว่า ท่านได้สั่งให้บรรดาลูกศิษย์ที่บรรลุวิชาธรรมกาย
ช่วยแก้ไขทุกข์ดังกล่าวข้างต้น ด้วยการปิดลูกระเบิดบ้าง หรือดลจิตดลใจ
ให้ข้าศึกมองเห็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญผิดเพี้ยนไป เช่น เห็นเมืองเป็นป่าบ้าง
เห็นทะเลเป็นเมืองบ้าง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ข้าศึกทิ้งระเบิดได้ตรงเป้าหมาย งานนี้
ต้องประสานกำลังสมาธิกันอย่างเหนียวแน่นเรียกว่าสู้กันตาไม่กระพริบทีเดียว
ใครที่ใช้งานไม่ได้ตั้งใจ ต้องให้ครูบาอาจารย์คอยกระตุ้นอยู่เรื่อยๆ ท่านจะ
ไม่ค่อยเรียกใช้ และตำหนิลูกศิษย์พวกนี้ว่า “ไอ้ขี้ได้...”

“พวกเราบางคนที่เป็นเด็กรุ่นใหม่อาจไม่รู้จักระเบิดว่าเป็นอย่างไร หรือ
บางทีก็ไม่รู้จักรบราฆ่าฟันของโต้และขี้ได้ จึงอาจไม่เข้าใจว่าการถูกตำหนิว่า
เป็น “ไอ้ขี้ได้” มันจะเจ็บแสบเสียหลายตรงไหน

โต้ คือคอปเพลิง หรือเชื้อเพลิงชนิดหนึ่ง ทำจากขี้เลื่อยคลุกน้ำมันยาง
แล้วพ่นให้เป็นแท่งด้วยเปลือกไม้ที่ผ่านจนแบนเป็นแผ่น ได้นี้เมื่อติดไฟ
แล้วส่วนที่เผาไหม้จะเกิดเป็นขี้เถ่าสีเทาขาวคลุมอยู่ตรงปลายคอป ติดไฟได้
ไม่นานนี้เถ่าที่ปลายคอปก็หนาขึ้นเรื่อยๆ ถ้าไม่หมั่นเติมขี้เถ่าออกไปก็จะดับ
เวลาจะจุดให้ติดไฟใหม่ต้องเติมขี้เถ่าออกไปให้หมดเสียก่อน ธรรมชาติของโต้
เป็นอย่างนั้น ผู้ใช้โต้จึงต้องคอยเติมขี้เถ่าซึ่งเป็นต้นเหตุให้ไฟดับนี้อยู่ตลอดเวลา

ผู้ที่เรียนวิชาธรรมกายหากเป็นประเภทขี้ได้ เมื่อไม่ถูกครูบาอาจารย์
กระตุ้นบ่อยๆ เหมือนเติมขี้เถ่าได้ ก็มักนั่งปล่อยใจให้ล่องลอย คิดไปใน

เรื่องราวต่างๆ นึกถึงองค์พระบ้าง ดวงแก้วบ้าง เคลิ้มหลับไปบ้าง หรือไม่ก็ ย่องออกไปเดินเล่น ไกลไปเข้าห้องน้ำห้องส้วม ดูนก ดูไม้ ดูดาว ดูเดือน เรื่อยเรื่อยไป พอเรียกทีก็มานั่งตั้งท่าที แต่สำหรับคุณยายอาจารย์แล้วท่าน ไม่เป็นอย่างนั้น ท่านมีสำนึกความรับผิดชอบสูงมาก ไม่กลัวเหนื่อยไม่กลัววัง แต่กลัวถูกตำหนิว่าเป็น “ไอ้ขี้ได้” มากที่สุด

นับตั้งแต่เข้ามาอยู่ในโรงงานทำวิชา คุณยายแสดงชัดถึงธาตุแท้ ของความทรหดอดทน ความไม่เรียนไม่รู้ และความสำนึกรับผิดชอบ ต่อหน้าที่การงาน ไม่ว่างวัน ท่านจึงได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าเวรกะกลาง ค่ำ และเพราะคุณสมบัติดีเยี่ยมเช่นนี้เอง ท่านจึงสามารถถ่ายทอดความรู้ ถ่ายทอดคุณธรรมจากหลวงปู่ดปากน้ำมาได้มาก พวกเราซึ่งเป็นลูกศิษย์ ของคุณยาย แม้ไม่เคยพบหลวงปู่ เพียงฟังคุณยายเล่าถึงปฏิปทาของท่านที่ มีต่อชาวโลก ก็เกิดความปลื้มปิติและซาบซึ้งในพระคุณของท่านอย่างเหลือ จะกล่าว พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่มเทในการปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกตัวของ ท่านเองอย่างจริงจัง และท่มเทชีวิตจิตใจให้กับลูกศิษย์มากมายอย่างนี้เอง แม้ท่านละสังขารแล้ว ลูกศิษย์ของท่านจึงยังมีอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง และ ลูกศิษย์ก็ได้ถ่ายทอดคุณธรรมของท่านกันต่อๆ มาจนถึงปัจจุบัน

การสอนภาวนาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ดปากน้ำนั้น ท่านได้ ปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสมกับยุคสมัยเสมอ ยิ่งกว่านั้น ที่น่าชื่นชมมากๆ เลย ก็คือ พอใครได้ปฐมมรรค หรือเข้าถึงธรรมกายแล้ว และมีความตั้งใจจริง จะปฏิบัติให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ท่านจะใช้ระบบโรงงานเข้ามาจัดการกับผู้เข้าถึงธรรม เหล่านี้ คือ พอใครนั่งได้ดีพอสมควรแล้ว ท่านให้เข้าไปนั่งสมาธิในอาคารทำ ภาวนา ซึ่งท่านเรียกว่า โรงงานทำวิชา เพราะสร้างเป็นโรงโหล่งๆ เช่นเดียวกับ โรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมๆ แต่บรรยากาศสงบเย็น มีที่นั่งภาวนาเดียว ๗ ท่างกันประมาณ ๑-๒ ช่วงแขน เหมาะแก่การทำภาวนาอย่างยิ่ง

โรงงานทำวิชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ขณะนี้ไม่มีให้เห็นแล้ว สมัยนั้นแม่คนที่ไปทำบุญที่วัดปากน้ำก็ไม่มีโอกาสได้เข้าไปถึงโรงงานทำวิชา เพราะเป็นเขตที่มีรั้วสังกะสีกันล้อมไว้เป็นสัดส่วนเฉพาะผู้ทำวิชาเท่านั้น ฟังจากที่คุณยายอาจารย์เล่า ท่านว่าโรงงานทำวิชาเป็นกุฏิไม้หลังใหญ่ มีเพิงออกไป ๒ ข้าง มีแผงกัน แบ่งฝ่ายหญิงไปนั่งซีกหนึ่ง พระภิกษุรวมทั้งฝ่ายชายนั่งอีกซีกหนึ่ง แผงที่กันไม่สูงนัก พอไม่ให้ข้ามได้และฝ่ายหญิงฝ่ายชายไม่เห็นหน้ากัน มีทางเข้าคนละทาง พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านระวังมาก ป้องกันมาก เรื่องระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง เมื่อเข้าไปอยู่ในโรงงานทำวิชาแล้ว ทั้งสองฝ่ายจะไม่เห็นหน้ากันเลย ท่านว่าแม่แต่หน้าแข้งพระก็ไม่ให้ผู้หญิงเห็น แม่ที่สุด นอกโรงงานทำวิชาท่านก็ห้ามไม่ให้ผู้หญิงเข้ากุฏิพระ แม่ผู้หญิงที่แก่แล้วท่านก็ห้าม ท่านว่า “ไอ้แก่ละตัวดี”

พระเดชพระคุณหลวงปู่เป็นประธานในซีกของฝ่ายพระภิกษุ มีการทำสมาธิต่อเนื่องกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง แต่ว่าทำเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๒ กะ เวลา ๑ กะเท่ากับ ๖ ชั่วโมง เพราะฉะนั้น แต่ละกลุ่มจึงนั่งสมาธินับเป็นเวลารวมกันวันละ ๑๒ ชั่วโมง

กลุ่มที่ ๑ เรียกว่า กะเช้า ทั้งสองฝ่ายเข้าโรงงานทำวิชาตั้งแต่วเวลา ๖.๐๐ น. นั่งไปจนกระทั่งถึง ๑๑.๐๐ น. แล้วก็ไปพัก

กลุ่มที่ ๒ เรียกว่า กะเพล เข้าทำวิชา ตั้งแต่วเวลา ๑๑.๐๐ น. ไปออกเวลา ๑๔.๐๐ น. แล้วไปพัก กลุ่มที่ ๑ ที่ออกไปเมื่อตอน ๑๑.๐๐ น. ก็มาเข้ากะตอน ๑๔.๐๐ น. ไปออกเมื่อถึงเวลา ๒๔.๐๐ น. แล้วกลุ่มที่ ๒ ที่ออกไปตอน ๑๔.๐๐ น. ก็มาเข้ากะตอน ๒๔.๐๐ น. แล้วไปออกตอน ๖.๐๐ น.

ทั้ง ๒ กลุ่มก็ผลัดเปลี่ยนเวียนเข้าออกในโรงงานทำวิชาอยู่อย่างนี้ ตลอดปี แต่สำหรับคุณยายอาจารย์ของเรา ถึงแม้ว่าจะถึงเวลาหมดหน้าที่

ของท่านในช่วงนั้น ท่านก็ยังไม่ยอมลุกออกจากที่นั่ง หากแต่ยังคงนั่งอยู่กับ
กะต๋อไปอีกครึ่งชั่วโมง ทั้งนี้เพราะท่านทราบว่าช่วงรอยต่อนี้ พระเดช-
พระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำจะซักถามธรรมะกับหัวหน้ากลุ่มหรือหัวหน้ากะ
คนต่อไป แล้วถ่ายทอดความรู้เพิ่มเติมให้ คุณยายตระหนักถึงความสำคัญ
ของรอยต่อนี้เป็นอย่างดี จึงคอยรองรับความรู้ช่วงนั้น เพื่อทำวิชาให้
เชื่อมโยงติดต่อกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง นั้นหมายความว่าถ้าคนอื่นนั่ง ๖ ชั่วโมง
คุณยายอาจารย์จะต้องนั่งถึง ๖ ชั่วโมงครึ่ง กลายเป็นวันละ ๑๓ ชั่วโมง
เป็นอย่างนี้สม่ำเสมอ

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำท่านนั่งเป็นประธานสั่งทำวิชา จัด
ระบบ และควบคุมระบบให้วิชาต่อเนื่องกันด้วยตัวของท่านเอง วิธีนี้คือ
การจัดการแบบระบบโรงงาน ซึ่งสมัยนั้นไม่มีใครเขาเอาระบบโรงงานมาใช้
ในการปฏิบัติธรรม แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านทำและเรียกสถานที่ทำ
ภาวนาในระบบนี้ว่า โรงงานทำวิชา ผลของการจัดระบบเช่นนี้ทำให้
ลูกศิษย์ของท่านที่เป็นประเภทเอาจริงหลายคนทำวิชาได้เก่งกล้า
จนกระทั่งสามารถใช้วิชาธรรมกายช่วยชาติบ้านเมืองได้ในตอน
สงครามโลกครั้งที่ ๒ คุณยายอาจารย์ของเราเป็นหนึ่งในจำนวนผู้เก่งกล้า
เหล่านั้นและเป็นผู้ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ออกปากชมว่า **เป็นหนึ่งในไม่มีสอง**

การจัดระบบในโรงงานทำวิชานี้ ทางฝ่ายหญิงท่านจัดเป็น ๒ กลุ่ม
 และได้แต่งตั้งผู้ทำหน้าที่หัวหน้ากลุ่มไว้ทั้ง ๒ กลุ่ม คุณยายของเราเป็น
หัวหน้ากลุ่มที่ ๒ ซึ่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า **กะกลางคืน** เข้าโรงงานทำวิชาตอน
๑๑.๐๐ น. ออกจากโรงงาน ๑๘.๐๐ น. แล้วไปเข้าโรงงานทำวิชาต่อ ตอน
๒๔.๐๐ น. ออกตอนเช้า ๖.๐๐ น.

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านปรับปรุงวิธีสอนของท่านให้
เหมาะสมอยู่เสมอ และทุกคนทุกระดับก็ตั้งใจทำวิชากันอย่างทุ่มเท นอกจาก

ตัวของท่านเองจะเอาชีวิตเป็นเดิมพันแล้ว ลูกศิษย์ทุกคนก็ต้องฝึกเอาชีวิตเป็นเดิมพันตามท่านด้วย

เมื่อใครมีอาการชักจะล้าๆ หลงๆ ท่านจะพูดเปรยๆ ให้ได้ยินกันทั่วๆ ว่า “เวลาพระพุทธเจ้าปฏิบัติธรรมยังทรงเอาชีวิตเป็นเดิมพันพวกเอ็งเก่งกันมาจากไหน ไม่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน แล้วจะให้ได้ธรรมะของพระพุทธเจ้า มันเป็นไปได้”

เท่าที่คุณยายอาจารย์เล่าให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อฟังมานี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการทุ่มชีวิตฝึกลูกศิษย์ ของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ อย่างไรก็ตาม ด้วยวิธีการสอนที่ให้ทุ่มเทชีวิตเป็นเดิมพันกันแบบนี้ ผลจึงปรากฏว่าที่วัดปากน้ำภาษีเจริญในเวลานั้น ได้มีผู้เข้าถึงธรรมกายกันมากมาย

วันอาทิตย์ที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี